

den allerede gennemførte ordning — har fået fuld kompensation.

I nogle tilfælde skyldes den manglende kompensation fejl ved skattetrækket og lignende, men i andre tilfælde er nedgangen i den disponible indkomst reel.

I denne anledning påtænker regeringen at fremsætte et forslag, der antagelig skal have virkning for pensionister med egne indtægter fra ca. 1.000 til 2.000 kr. og op til 4.000-5.000 kr. for enlige og 7.000-8.000 kr. for ægtepar. Det er inden for disse grupper, at der typisk har været tale om en følelig forhøjelse, også når der er taget hensyn til de gennemførte kompensationer. Nyordningen forventes i hovedsagen at skulle bestå af en forhøjelse af det fradragfri beløb for pensionstillægget.

Den nævnte ordning skal kun være gældende i 1970, idet det er tanken fra 1971 at gennemføre en endelig ordning formentlig over skattelovgivningen. Socialministeren understregede, at den nærmere fastsættelse af løsningen for 1970 først kan finde sted, når skattedepartementets udførlige beregninger over skattetabet ved overgangen til kildeskat foreligger.

Udgifterne ved ordningen kan endnu ikke beregnes, men antages dog at blive noget mindre end 200 mill. kr.

Under en drøftelse i samråd med arbejdsministeren om mulighederne for forbedringer for de arbejdsløse har ministeren henvist til det forslag om en ny arbejdsløshedslov, som han den 4. februar 1970 har fremsat i folketinget. Der er heri bl. a. fremsat forslag om forhøjelse af arbejdsløshedsdagpengenes maksimum. Efter lovforslagets formulering skal det træde i kraft den 1. oktober 1970, men ministeren erklærede sig over for udvalget villig til at overveje en fremrykning til 1. april 1970 af ikrafttrædelsen af den nævnte bestemmelse om maksimum for dagpengene. Ministeren erklærede sig indforstået med, at spørgsmålet herom blev optaget til drøftelse med det pågældende folketingsudvalg.

Udvalget har med nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer drøftet forskellige spørgsmål af finanspolitisk og pengepolitisk art. Nationalbankdirektøren har under denne drøftelse givet udtryk for, at den ugunstige udvikling i betalingsbalancen med udlandet må få til virkning, at hensynet til betalings-

balancen rykker længere frem ved prioriteringen af de hensyn, der må være retningsgivende for den økonomiske politik. Skal betalingsunderskuddet nedbringes, er det særdeles ønskeligt, om der fra regeringens side bliver ført en stram økonomisk politik. Nationalbankdirektøren kunne imidlertid ikke eksakt angive størrelsen af det kasseoverskud, der burde tilstræbes. Når man nu så tilbage på 1960-erne, måtte man efter hans opfattelse erkende, at der i særdeleshed i de sidste 4-5 år ikke havde været ført en tilstrækkelig stram finanspolitik.

Også spørgsmålet om de private bankers voksende rentemarginaler blev drøftet med nationalbankdirektøren. Renteaftalen havde navnlig siden 1965 været anvendt i forskellige relationer i pengepolitikken. Nationalbankens stilling til aftalen var en konsekvens af den mellem den til enhver tid siddende regering og Nationalbanken aftalte pengepolitiske målsætning.

Nationalbanken havde i 1969 tilkendegivet, at renteaftalen efter den friere rentedannelse spillede en væsentlig mindre rolle for den pengepolitiske målsætning end tidligere.

Hvis man ønskede at forringe bankernes rentemarginal, ville det formentlig være mest hensigtsmæssigt at have en bindende aftale, idet man i så fald bedre kunne give pålæg om ændring af indlånsrentesatserne.

De private bankers rentemarginaler blev af udvalget tillige drøftet med direktør E. Sveinbjørnsson, Tilsynet med Banker og Sparekasser m. v. Direktør Sveinbjørnsson oplyste under denne drøftelse, at bankernes og sparekassernes renteaftaler af banktilsynet ville blive optaget til fornyet overvejelse, når tilsynet i nær fremtid havde haft mulighed for at gennemgå de seneste bankregnskaber.

Et flertal (det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) kan tiltræde den finanspolitiske linje i regeringens politik. Flertallet mener ikke, at regeringens vurdering af det nødvendige kasseoverskud kan anfægtes, ligesom flertallet kan tiltræde de skøn, der ligger til grund for beregningen af statens skatteindtægter i finansåret 1970-71.

Selv om den strammere finanslov således bør fastholdes, udtaler flertallet sin tilslut-